

MAGYAR MŰZSA

Egy Városi Rózához és egy Mezei Liliomhoz.

Oda vagyok! se Róza nints!
Tolvaj! oda a' drága kints,
Itt a' Rozmarinok között
Kedves Balsamot öntözött
Ha a' Helikonról eddég,
Ez ket itt láttam, s' mindég
Szemeimet legelt ttem
'S a' gyönyörűséget ettem
A' Liliom fejeisége
Szine, szép égyügyüése
Mulattatott - 's már nem? noszsa,
A' merre tart széle hozsza
Harfogj! mondd meghogynagya kár
Akár a' virágot, akár
Ha Hercules. (ki már lopott
Lefsz is az, bár Tigrist szopott:
Különbenn! ne menny, gondolom
Nem lopták el, már jól tudom

Se Liliom! jaj! tolvaj!
Pedig még itt vólt tavaj
Mind kettő múlatozott
'S jó szaga illatozott.
A' kertbe le sétáltam:
Meg ujjulást találtam.
A' Rófai szépségenn.
Tán-túl az elégségenn.
Szelidséget mutatott
még jobban mulattatott,
Hir! repülj szerte széllyel
A' földnek e' veszélye.
'S a' ki mit tud a' felől:
A' tolvajt adja elől.
máskor is arany almát.)
de el veszi jutalmát.
Hová lehetek ezek
Semmi prédáló kezek

* *

Hanem vagyon D - - -
Ez Apolló nagy Istennek
A' Mufák Tudós Táborát
's Köztök a' maga Sátorát
A' Jegenye fák felette
's' abba ki el megy mellette
E' Helicon közepében
Melyet pégazus képében,
Ebből alá ide s' tova
Éle terem valahova
A' Mufák itt feregelenek
Gondolnád méhek legelnek
E' izomorú nozáival
Annak izemközt flótájával
Ez más mulattató eszközt
Hurjai bölts ujjai közt

*
Egy sugár négy szeg Hegye,
L - k - helyül készült megye.
Hol meg telepítette,
Pompásonn építette,
Szent árnyékot terjesztnek,
Tiszteletet gerjesztnek.
A' Tudomány forrása
A' bölts Minerva ása.
Sok patak tsorog tsereg,
Gyögy tsepe görög pereg.
Köösörnyül öbongva,
A' Hibia hegyénn dongva.
Ariát énekelget,
A' víg Echo felelget,
Talál 's majd a' Clavirnak
Nevetnek 's néha firnak

Itt

Itt emez tziaterát penget,
 A' ki nem tud füyül-tsenget
 Alig tetzerék pirosló
 Még nyugfzik a' négy pirosló
 Mikor már ezek jó reggel
 A' nap elébe, fereggel
 's Néma kö kepe fzozatját
 Az ég bārfony boltozatját
 's, Ezeket még Hesperus is
 Hangjokat még Zephirusis
 Gondolrad hogy ez az a' Hegy
 A' Lantot, a' melly Tróját egy

A' mint már ezt a' fedező
 Gyönyörü kiés tér mező
 Mellyet Flóra a' leg szentebb
 Rendelt, a' kellemetesebb
 Itt nyitnak a' szép Viólák,
 Ott a' szebbnél szebb Ibolyák,
 A' kartfú szegfű itt szerül
 Nagy göggel van, hogy vendégül
 Ezeket Flóra nevelte
 E' kertet maga mívelte
 A' bimbó ágyas házából
 A' nyíló virág, 's álmából
 Ö öltöztetni elő-áll
 Seylem atlatz, vagy ha más váll
 Ortzajokat pirosító
 A' festéket szív hódító
 Ruháit 's kebelét szagos
 Hogy a' szívet a' maszlagos
 'S mikor Flóra ebbe véget
 Szórta a' gyönyörűségét
 A' kertek minden szépségét
 's A' természet dít ölségét

Kész a' kert, de fokkal több még
 Akarja: hogy a' mesteriség
 Meg próbálja hogy mit tehet
 Egy Iuenné mire mehet
 Azért is egy kellemetes
 Mellyet még a' szerelmetes
 Píros ortzái melly szépek!
 Hogy már a' halandó képek
 De hogy egyet a' teréhbe
 A' szép Vénust Citerébe

Ott amaz tziimbalmot ver
 Inkább, de még sem hever.
 Ujjai az hajnalnak
 's Leányi a' nappalnak:
 Lepleből fel kelnek
 mentekbe éneke'nek
 Memnonnak meg előzik,
 Vig énnekkel terőzik.
 Ott kapja zengedezve,
 Tsókolja lengedezve
 Mellyre Phoebus le tette
 időbe építette.

*
 * Sok szép Laurus növé be,
 Nyülik a' hegy tövébe.
 Gyönyörűség helyévé
 Virágok műhelyévé.
 's a' genge Narcissusok.
 Nyájjas Hiacinthusok
 All, 's a' Tsászár Izakalla
 Grátziák vagynak nálla.
 Velek ő dajkálkodott
 Benne ő munkálkodott
 Mihelyest ki tekintett
 Hogy már fel serkent, intett.
 Kü ömb kü ümb ruhába,
 Kell, bārfony 's tafotába.
 Színekkal ékesíti,
 Léppel fel elegyíti.
 Vizekkel meg iszolja:
 Illat magához tsalja.
 érvén mind készen lettek:
 Szerte szél yel fellettek.
 E' kertre vesztegette.
 Mind rá piperézgette.

*
 * Hátra, az igyekezet
 's természet fogjon kezét,
 's fáradsági mit szülnek,
 Ha hármann öszve ülnek.
 Rósa szálat formáltak,
 Grátiák is tsudáltak,
 Irigy szemmel bāmúlták
 Öket is felyül múlták!
 Vólt természet nevele,
 Tsudálta meg tán vele.

'S mikor minden gazdaglát
 Az erőlködésbe magát
 De mit hiszem a' szépségnek
 Töitött e' gyönyörűségnek
 A' melly hív Adonisének
 Haldokló szerelmefének
 Piros vérrel könyvez lába
 Hogy ha lehetne fűttába
 'S a' szánakozásra indúlt
 Mikor forróan fel buzduált,
 Törög, Róla lesz és olzlop
 Magát, 's Vénusból lelket lop
 Syivébe e' vér szerelmet,
 Meg tettzik a' segedelmet
 Egy Istenfég maradvánnya
 Ez egy eleven bálvánnya

Imé a' több virágoknak
 Már tán a' tziaraságoknak
 De im a' telhetetlenség
 Hogy az ártat anánagnak még
 Mellybe egy színt nem esmérő
 Hogy a' jót szépséggel mérő
 Azért sok földet meg próbál
 'S ártatlanfagot nem talál
 Ez is önként egy sík körül
 Mert az együgyűség kerül
 A' több mezei virággal
 A' néma magánosággal
 Ki miolta múlatozik
 Örök békeiség lakozik
 A' bal fors Saturnus Istent
 's Az arany idő vele ment
 E' Palládium miolta
 Vármegye 's — azólta
 Ezt el tálalni sokszor jára:
 Flóra semmit, 's utóljára
 El viszed hát Diomedes
 De vissza hozza ezt édes
 El megy hát? ime a' mező
 A szükfégék az éhező
 Az akkor sárga Völgyeken
 A' szőlő ök a' hegyekenn
 Céres Bacchussal búfúlva
 Fejére kezét kútfúlva

E' tárgyra biggyesztte:
 Tán meg is erőltette.
 Isten Afszonyi vére
 Lételet mozgó szívére.
 Halálakor eredett,
 Hogy utánna eredett:
 Fejér alabástroma,
 Sebeinek fiastroma.
 Sziveisen szerető vér
 's leg elevenebben vér,
 Melly hívfégnék szenteli
 Szánakozással tei.
 A' szerelem vért nyoma,
 nyujtott Istenfég nyoma,
 hát ez; 's illik reteknek,
 A' rá néző szemeknek.

* *

Vann már Kíralynéjok-is,
 Nintsen semmi héjjok - is.
 Flórába arra lépe:
 Légyen egy tiszta képe.
 Hivféget, szép szín felsen,
 Embernek' inkább tésen.
 Be jár sok milliomot:
 Tíak ez egy Líliomot.
 Számkivetve lappangott,
 Minden Vároft 's harangot.
 Bánt 's köztök Uralkodott
 édesen társolkodott,
 A' — — mező tájján:
 — — lappájján.
 Itáliába hozta,
 Bóldogfágát okozta.
 Itt tartózkodik -
 Magával 's máfsal - -
 De nem vehetet ezenn
 El vitte nagy nehezenn.
 Ez őrző Angyalt? vidd el:
 Aeneás Attya, hidd el.
 's a' hegyek el szarattak
 Földekenn el-áradtak!
 Széltire be arattak,
 Meg koppaszva marattak,
 A' Ligetenn le-sütött
 Jár mintegy menykö ütött

Mint mikor a' gondos ebet
 Avagy mikor a' verebet
 A' melly áldott földenn akkor
 Ott most a' fán egy két vatzkor
 A' melly fákról a' gesztenye
 Most a' gajról egy két-henye
 A' szép Liliomot finlik
 Bőjtölnek, a' gázst nem szinlik

Kölykétől meg fosztották,
 Eppen meg kopaszították,
 Tép 's méz forrás fakadott:
 Alig hogy meg-akadott.
 Söt lépes méz t epegett:
 Száraz levél lebegett.
 Mind ezek, 's ezt gyászolják,
 Azt minden fele szólják.

* * *

Ott mindenek le ereszték
 Öröm felhőkbe fereszték
 A' kikhez a' barátságától
 A' kertbéli több virágtól
 E' két virágok levének
 A' szomszéd müzfák szemének
 A' zöld Helicon onnójann
 's Végig a' Virág tsomójann
 Azonnal szemek meg akad
 's Azokra hív szívek szakad:
 'S a' mint a' Sárkány Hesperus
 Vagy az érzékeny Cerberus
 Így örömök reményének
 'S szemeik szemek fényénél
 'S ha szíves szemek szárnyainn
 Szerelmek édes tárgyainn
 'S a' hol e' kis kert életben
 Szemek azon szegelyben
 Söt szíveket jó kedvekből
 Édes kéntelensegekből
 A' gyönyörűségbe néha
 Harmat lábaihoz hogyha
 Ugy vólt mint fáját testvére
 Mert ennek is teste vére

Búflakodó fejeket,
 De ezek tetejeket:
 Erővel ragadtatott,
 Örömmel fogadtatott.
 Leg kedvesbb ékeisége
 Minden gyönyörűsége.
 A' mint le tekintenek,
 Sűrű szemet hintenek:
 Kiket szívek kerestek
 Kiket szemeik lestek.
 Leányi almájánál,
 Az Ura ajtajánál:
 Ezek is őt állanak,
 Szüntelen stráfállanak.
 Szíveik bé repültek:
 Szemes szíveik ültek.
 Ezeket meg sejtették:
 Magokat felejtették;
 Bár magok nem akarták
 Ezek magokhoz varták.
 Hát én miként nem úsztam!
 Méjy tisztelettel tsúsztam.
 A' Királynénak kivált,
 'S elméje mástól ki-vált.

* * *

Igy nyájjason tsókolgatják
 'S a' több füvet apolgtják
 Mint a' sőt a' pajkos ketske
 Akkor fogy, 's a' kö követtske
 'S a' fok tsílag mikor feljö
 Akkor a' nap le fele nő
 Tán ezt a' Musák meresztett
 Azokat mézbe eresztett
 Flora ezért gyanakodott
 A' nézést, de fel akadott
 A' taplót a' kisebb szikra
 A' gyanúfag tsak egy ikra

A' Rófa szállal egymást,
 Hát ez fogy szemlátomást!
 A' midön nyallya fallya:
 Lesz, 's marad tsak az allya.
 'S a' hód nagyra tamadott:
 Melly ezeknek fényt adott.
 Szemeikkel meg verték:
 Méregbe ha keverték.
 Mindég is, 's ellenzette
 'S elejét nem vehette,
 Szemek is meg keresik,
 Szemnyi dolgonn meg-elik.

De mint az, ez is azomba
 A' fizikrákból alattomba
 Azomban a' kívánatos
 Nem tudom mi tsudálátos
 Képénn 's homloka márványánn
 Mintha az ég szívárványánn
 Kedvetlen: de bádgyattfággal
 Tüköre benn valófággal
 De mit is vártok Istenek!
 Már mindnyájan el mentenek,
 Imé ez egy ártatlanfág
 El mentél Halha'atlanfág!
 El ment úgy vagyon, eleve
 'S azzal a' mi most meg leve
 Jól van. Te is v fzedelmet
 Egy ártatlan? kéfedelmet
 Meny el! akár azért utálsz
 A' kert földé, a' mellyen álsz:
 De nem hiszem, szelidséged
 Kevéssel is; kegyességed
 Akár pedig tsupa jófág
 Lakni; hol fok a' gyarlosfág,
 Akár amaz álnok féreg
 Akár labod vesztő méreg
 Akár pedig (mert én a' más
 Hátha magam vagyok Jónás?
 Akár én vigyázatlanúl
 Vagy ruhámat gondatlanúl
 'S el füttam fejedenn lévő
 Meg rontsoltam élet vévő
 'S illatod tisztetletlenül
 Meg vallom telhetetlenül
 Elég az, hogy völgy, hegy, liget,
 Fű, fa, forrás, erdő, sziget
 Én leg alább szánlak -- Egek!
 Ne siess! - ne hagy! - pihegek
 Avagy tsak Bibliái kütad
 Vizeim lotfolják útad:
 Ha meg vettíz, tudd meg míg élek
 Napom vagy gyönyörű lélek,
 Im a' rósa is szemeit
 Töri genge tetemeit
 Jajgat, kér, hogy ne hagy árván,
 Itt téged fokáig várván:

Sebes lábakkal terjed,
 Tuz, harz, 's vér ontás gerjed.
 Liliom tsak hervadoz,
 Nyavalyába lankadoz,
 A' pi'os erek fogynak,
 A' szinek öszve rognak.
 Meg homályosult teste
 Egy nyájias lesket feste.
 Tudom hogy irigylitek,
 Ástreát is vizitek,
 Múlatozott még nálunk,
 'S mi itt már mit tsinálunk?
 E' veszélyt meg érzettem,
 Szívem sokszor vérzettem.
 Érzesz tán; 's mit is fenyed
 Itt a' dolog nem szenved.
 Itt nyitni, mert ösztövére
 Meg is vallyuk nem köver.
 Hogy meg ne elégedne
 Erről meg ne engedne?
 A' Városba meg úntál
 'S azért szép nap el hunytál.
 A' rosz hír; vagy más rágott;
 Tör-kötelébe hágott;
 Lelkém mit leselkedem?
 Keblembé kereskedem)
 Személyed meg sértettem;
 Leveledhez értettem,
 Pillangós püderedet,
 Némelly gyenge eredet,
 Gondolod hogy szagoltam,
 Szivtam, 's ott sokszor voltam.
 'S a' Héliconi sereg.
 Mind tsak téged kesereg.
 Liliom! -- hadd kísérlek,
 Várj meg! -- tán utól érlek,
 Leszek, 's utánad áradt
 A' portól ha meg száradt.
 Én téged meg nem vetlek,
 Én Clyciád követlek
 Siralomba fereszti,
 'S kezét feléd terjeszti.
 Mit tsináljon itt maga?
 El fogy mind szine szaga.

Szegénynek e' keservére
 Mert ki az, a' ki szívére
 Ha már a' tseppek a' gátonn
 A' habok is egymás háton
 Ugyanis a' Lilioméért
 S gyanúval ez ártalomért
 Itt kezdé a' vissza vonás
 Hinteni: a' zenebonás
 Ez is tudja hovámit kell
 'S hogy az Afszony emberekkel
 A' vissza vonás Istene
 Pofáján üll a' zöld fene
 Afszonyom! halld meg beszédem!
 Mint néked olly rosz szomszédim
 Ezek lármáznak szüntelen
 Hogy szenveded ezt büntelen
 Aminap is egy virágot
 Mert rajta fok boszúfágot
 'S mint hogy ezen szemérmes
 Mind egyik, e' kellemes
 Ablakot más Udvarára
 A' jó szomszédnak kárára,
 Igy néznek bé Diánnára
 Ha kell: én e' berenára
 'S szemek elől el ragadom
 Jó illatját meg tagadom
 Kivált Virágot nem adnék
 Nem ha mindjárt meg szakadnék
 Pedig tudom a' Virágért
 Nem adná azt egy Világért.
 Kivált azt a' kedvesebb nem
 Azt mint mátkája szerelem
 Igy szólott 's ezzel ott hadja
 Már majd a' Musáknak adja
 Hol van ugy mond a' tzimertek
 Nints; rosz? viselni nem mérték?
 El-hiszem hogy Flóra nem ad;
 Fősvény irigy, már fok a' vād
 Azért engedtétek néki
 Hogy itt épülvén hajléki
 S néktek majd fog mint kertészek
 Koszorút pénzen nem vészték
 Róssával kevély kertében
 A' gyönyörűség ölében

* * *
 De még több baj is járult,
 A' baj magába hárult?
 Altal bűvált kóduáltak
 Seregenként tódultak
 Már Flóra neheztele,
 A' Musákra vólt tele.
 Magvát a' Discordia
 Lélek, fene mordia.
 Vetni? 's kinek mi baja?
 A' gyanú köz nyavalya.
 Előbb is ehéz mégyen,
 's nints rajta piros szégyen.
 Ha énnékem. (igy szólla)
 Volnának, tennék rólla.
 'S mint a' szarka tsörögnek,
 Hogy röhögnek zörögnek.
 Kertedből ki ingattak,
 Tettek, rá katlingattak,
 Lélekkel ezt mívelte
 Liliom nem szívelte.
 Nem is szabad tsínálni
 'S szájába kandikálni.
 Osztan az Acteonok,
 Magafs kárpitot vonok.
 A' kertet; ne lássa más,
 Orra töle fokkagymás.
 Egynek is, tsak egy szálat,
 A' tsunya otsmány állat.
 Sok Jfijü melly nyalánk,
 (Mi is olyanok valánk)
 Kertjéből ha szakasztja,
 Tzégérét, ki akasztja.
 Jó biz e' puská porra!
 Kezekre forrúl forra.
 A' koszorú drága Szüz
 Vagy talán senki se-füz?
 Pedig néki kellene,
 A' mint hallom ellene.
 Pedig e' szép térséget:
 Majd tán tud emberféget,
 Virággal udvarolni,
 'S mástól nem kell farolni.
 Majd tán le le tsalogat,
 ültett, körül nyalogat,

'S majd a' Rófa 's Levendula
 De ugyan roszszúl indúla,
 A' Múziák Laurut érdemlett
 Ö mint Alzsouy, arra termett:
 Jobb volna innét el hánni,
 Nagy kín ám látni, kívánni,
 Bezzeg ha e' Ligetetskét
 Hozna tudom juhot ketskét
 'S ha ide hoznánk Pomónát
 Tzitrom, narants, pomagranát
 Jobb is az együgyü haszon
 A' széphez jó ritkán vonson,
 Így szól 's ezzel tsak el-tűnik,
 Keres, mert itt meg nem szűnik,
 El raktam mond, a' minádat:
 Mar ki gyujtottam a' nádat:
 E' izóra szárnyainn repül
 Van kinyya a' mellyen most ül
 Mert a' Paripák el-kapták
 A Zablát ketté harapták,
 Hélicon Vára bástyáján
 'S tört vérrel tajtékzó-szájann
 Akkor a' Muzsák üreges
 A' Gátoronn az öreges
 Mihejrt fel ért, mindenfelé
 Az egész hegyet el telé
 A' Muzsák hartzhoz készülnek
 A' hegy üregei szűlnek
 'S kinyokba szintúgy bömbölnek.
 Tán Cyclop ok dörömbölnek
 Jupiternek menyköveket
 Holott a' Muzsák köveket
 Mellyekből golyóbist szelnek,
 'S kartátsokat fureszelnek,
 Mars a' Musákat egészen
 'S t' dél felől való részen
 Hol tornyozott köfalainn
 A mint más több oldalainn
 Már kéz a' hegy, 's meg áll merőn:
 Rettentő, 's magán az erőnn
 A' Virágos kertnek végig
 'S fel tartya fejét az égig
 'S felé fordul a' fegyveres
 Teherbe esett ló, veres

Vizbe ollykor meg meg fereszt;
 Már e' néktek nagy kereszt.
 Homlokát bokrétázza,
 Hogy mást 's magát tzi-frázza.
 Mert mit ér ezt szemlélni,
 'S valamivel nem élni!
 A' jó szívü Pán birná:
 Annyit, hogy alig birná,
 Majd lenne szép jutalma,
 'S kosarakkal az alma.
 A' szépnél, 's tzi-fra rosznál.
 A' rut is szép ha használ.
 És még gonoszabb társot
 Megy, 's meg találja Marsot.
 A' te dolgod hogy gyújtsd-fel,
 A' veres Zászlót nyújsd-fel,
 Tüzesült haragjának,
 A' kottli Saragjának.
 Ráz, tsörög, zöög, dörög,
 Az út velek menydörög.
 Kivált mikor bé rontott,
 Szertefzért mérget ontott:
 Hegyek oldala rengett,
 Hang, morogva kerengett.
 Hallik a' nagy zsi-bongás,
 A' sok zaj zengés bongás.
 'S számokra fegyvereket
 Ezernyi ezereket.
 Gondolnád a' hangjából,
 Hiera barlangjából.
 Vagy tán itt kalapálnak,
 Ásnak vésnek kapálnak.
 Bombi 's galatfinyokat,
 'S töltnek magazinyokat.
 Fegyverbe öltözteti,
 A' Várba költözteti.
 A' ki rohanó nyilnak
 Ezer ablakok nyilnak.
 Mint a' Troját fel faló
 Erőszakot tett fa ló.
 Mellette el nyújtózott,
 A' felhőkbe fogódzott.
 Néptől ezer halállal
 Habbal tajtékzó állal.

Ódala a' sokaságtól
 A' meg utált tzifraságtól
 Émelyeg, 's már veszedelmet
 Nem ízenedhet késedelmet
 Azomba a' szép Flóranak
 És piperés táborának
 Mert hogy a' fegyvert el-osztá
 Az Afszonyokat meg fofztá
 Tinétek, (igy szól tsendesen)
 E' két tűz, mert vagy édesen
 Más fegyvert adnék, de fél k,
 'S fokszor vissza élvén vélek,
 A' Kírálnyé Rófa szálnak
 Gyöngy teste körül strásálnak
 Mellyeket Vénus töbnyire
 'S a' hány ízivet a' mennyire
 De tsak békeiségbe hafznál
 Mikor a' szív a' viafznál
 'S mihelyt e' tűzefs nyilait
 Égette ízívek falait
 De akkor azt meg vetette
 'S flastromával nem értette
 Most már a' nyil vissza pereg
 Szívekbe, mert tsak ténfereg
 Mint hogy ízívek meg kövedzett
 Mint a' vas mellyet meg-edzett
 A' meg utált, utáloját
 'S nem műlatja el bofsűját

De már gyönyörű Ellenfég!
 Már ottan a' Mars Itenség.
 Rajta úgymond, rajta rajta!
 Tábor mind egyszersmind hajta,
 Fel lobban tűzes ízívekből
 Omol mérges kézivekből
 'S majd a rogyó felbe láttfzó
 Ablakán repülve játtfzó
 Bombik húlnak, 's a' nyilafonn
 Mint ezer raj méh egymásonn
 Süvötnek mérges kínyyokba
 Mindenik galatsínnyokba

Már néki domborodott,
 Gyomra fel ondorodott.
 Ökrendve okádnának,
 Hamar tüzet adhatnék,
 Ki e' dühőség tzélja,
 Se kardja se pánzelja.
 Az Isteneknek Attya:
 Szabados akarattya.
 Adok nyelvet, 's szépséget,
 Vagy hafzontalan éget.
 Hogy hamar fel-indútok,
 Magamat is fel-dűtok.
 Gráiak a' Gazdái,
 A' szépségnek Dárdái.
 Mézes méregbe mártott,
 Meg látott, be járt, 's ártott.
 E' nyil, 's akkor ostromlott:
 Gyengébb volt, 's öfzve omlott.
 A' Musákra ki lötte,
 'S majd olvadtak ellötte,
 Kit meg gyözöttnek fejtett.
 Azt a' kit sebbe ejtett.
 'S tsak hijába is tolja
 'S a' harag meg gátolja.
 Melly fok ostromot ki-ált.
 A' fok tűz, atzéllá vált.
 Mint hogy kéz meg utálni,
 Azonn valaha álni.

* *
 * *
 Vagy, van vagy nints fegyvertek,
 Jelt adott, 's dobot vernek.
 Hát hirtelen a' roppant
 A' hegy reng, 's nagyot roppant,
 Haragjok puska pora,
 A' kö nyilak Zápóra.
 Rettenetes kólzálnak
 Kö golobitsok szálnak.
 Belől, izintűgy tolongnak,
 M kor van, akként dongnak.
 'S valamerre repülnek:
 Ezer halálok ülnek.

A'

Folytatása következik